

**Na morju
in gozdu**

Mart
Ogen

ZALOSTINKA
(po japonskem zgledu)

breg po neurju
vrbam iztrgana prst
suh, raskav šepet

nad divjanjem vrtncev
zapuščenost in obup

OSNUTEK 1

dim raste se dviga
dim raste se dviga
dim raste

se širijo ožijo
pljuča se mučijo
dviga se
dim

dim ritem
utripa upada
glava utripa in kima
vedno enako
igrajo

vzpenja se ritem
 dim vzpenja se igrajo
 dušijo se glave igrajo
 dim dim

ko bomo
 vsi mrtvi ko bomo
 že vsi zadušeni ko bodo
 igrali
 spet drugi ko bodo
 prikimavale glave
 spet druge ko bodo

o biti takrat
 o biti prečiščen in smel
 o biti preizkušen in bel
 o biti svež biti dih
 biti svež biti čist
 o biti živ
 ritem

ODPEV Navadno steklo
 (po japonskem zgledu) loči najine dlani
 razpolavlja svet

Z vlaka, ki me nosi proč
 tožen zrem nazaj v tvoj svet

NANCY POJE NOČ I samo požvižgaš mi in pridem, jaz
 ki lahko zavoham dež
 noč noč
 ne bi vam dala
 vsega sveta v zameno
 če bo zdaj deževalo
 kam neki boste šli
 kam greste ko odide luč kaj ste
 nič

ni drugače
 razen zadaha po slanikih
 iz vseh vaših odprtih
 ko se dvigate in padate in se valjate
 ko spite in se požvižgate
 na vse kar je pomembno
 mêni nôri
 nancy, mi vsi ujeti v nôči
 tudi jaz umiram tudi vi
 žvižgam ko odhajate
 kot bi prasketala kobilica
 to imam rada to

noč

II

léгла bom v nôči
 temne daljave
 med mojimi kostmi
 spala bom
 z brezslušnim trganjem smrti
 ob svitu
 bom prišla
 tekoč veter
 bo pljuskal
 iz mene
 bo pljuskal
 slonkoščene zvoke
 ob žive
 škarje
 med mojimi stegni
 bodo rodile sinú
 z vso težo bo tiščal
 zemljo
 zasadil se bo
 v njeno srce zrasel do neba
 sin bo gorečih očetov
 nešteti noči
 dojenček brez starosti moj
 suženj bog ljubimec
 skupaj bova

senci ki bosta vekomaj drseli prek gora
najbolj oddaljene zveza

tu

v temí najhujšega obupa

III

moj
dan
moja
noč
odmerjena

z glasovi pridušenih čričkov
nekje v neizkrčeni preteklosti
sem začela
sovražiti

luno

noč moje potrpežljive oči
ptice strmijo
proti jutru
prisluškujejo
mačjemu tihotapljenju
žile
utripajo
pod prašnimi krili
udarjajo
ob luč bobnov
udarjajo
v mojo glavo
na žimasti blazini
ko jašem
skozi jetniške notranjščine vlakov
moje oči
votle
pod mojimi mislimi
čarovnice
ko drvim
okrog

noč za dnem drvim
 noč za nočjo po drugem
 noč za nočjo po sveže odtrganem
 krogu
 poldnevniku

vase

IV

bog začetka
 prostih vhodov sem
 končna vrata
 ti

moj dvousti Janus
 me vodi
 v svoje
 podzemske votline
 noči
 v katerih naj bi bila
 žrtvovana jaz
 sem rabelj jaz
 sem kačji jezik
 ptičje srce jaz
 uničujem
 meso
 utrjujem
 kosti
 udarjam
 ritem
 plešem
 ob drsenju tvojega srca
 ob uničevanju tvojega jezika
 sem
 sekira tempelj vrata
 jaz oltar
 kričim svarila s tvojim
 kačjim srcem s tvojim
 ptičjim jezikom s tvojim
 plesom
 vešče uničujem
 meso ustvarjam

prst osvobajam
glad
sem
noč
sem
bog krvi
sem
ritem oboževanja
sem
ritem ritem ritem

Pavle
Zidar

Noge

Gaber se je naglo prebudil. Zaved, da živi, ga je preplavila s svojo hladno vsebino, v trenutku se je prečutil in se začel odmišljati v znane oblike človeškosti: v upor in podrejanje.

Žena je tiho spala dalje. Skozi prozorno spalno srajco je odsevala koža marmornato gladkost in hlad. Njeni kostanjevi lasje so bili v bujnem osipu razgrnjeni po blazini, dišeč po ananasu. — Sedemnajst let

sta mož in žena, kar pomeni, da se sedemnajst let tudi previdno in slabo prenašata. Pregrobo bi bilo, če bi zapisali, *sovražita*, pa vendar je biti mož in žena tudi medsebojno tiho sovrašтво. Zakon — vsaj njun — bi lahko primerjali vlakovni kompoziciji, kjer vse drsi po pripravljenih tirih, toda prav ti tiri predstavljajo tudi trenje.

Magdalena sicer nikoli ni vpila nanj, rada pa je jokala. Njena narava je bila preveč rahla, da bi bila prenesla večja nasprotovanja; že to, da je bil on mož in ona žena, ji je prineslo več ko dovolj solza.

Dobil jo je v neki dolinici, kjer je med vojno begal kot kurir, med balami sena, prestrašeno na smrt, ko je videla, da jo je opazil.

Vsega se je bala, z vsem je imela posebne in čudne odnose, tudi s sabo. Obvladoval jo je tak duh strahu, da sprva ni mogel verjeti, da je to mogoče.